

Sygn. akt III U 1042/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Przemyślu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Lucyna Oleszek

Protokolant sekretarz sądowy Agnieszka Radochońska

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2014 r. w Przemyślu

na rozprawie

sprawy J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o emeryturę

na skutek odwołania J. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 22 sierpnia 2014 r. **nr** (...)

I. **z m i e n i a** zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy J. M. prawo do emerytury w ustawowej wysokości, poczynwszy od dnia 19 sierpnia 2014 r.,

II. **s t w i e r d z a**, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu prawa do powyższego świadczenia.

Sygn. akt III U 1042/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 3 listopada 2014 r.

Decyzją z dnia 22 sierpnia 2014 r., zn. (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy J. M. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu decyzji podano, iż wnioskodawca nie spełnia wszystkich warunków określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.). Nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Organ rentowy uwzględnił wnioskodawcy 1 rok, 11 miesięcy i 16 dni takiego zatrudnienia. Natomiast stwierdzono, że brak podstaw do uwzględnienia szczególnego zatrudnienia wnioskodawcy w okresie od 1 sierpnia 1977 r. do 31 stycznia 1992 r., kiedy pracował na stanowisku montera podwozi ciągnikowych, ślusarza spawacza i montera-

spawacza. Ponadto wskazano, że przedłożone przez wnioskodawcę świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych zawiera niedokładności i brak w nim stosownej postawy prawnej.

Wnioskodawca J. M. w dniu 5 września 2014 r. złożył odwołanie od tej decyzji, domagając się jej zmiany.

Na uzasadnienie podał, że decyzja jest dla niego krzywdząca. Faktycznie przez ponad 15 lat w Państwowym Ośrodku (...) w D. pracował w warunkach szczególnych. W czasie zatrudnienia pracował wyłącznie w charakterze spawacza przy spawaniu elektrycznym i gazowym. Prace przy spawaniu elektrycznym i gazowym należą do prac wykonywanych w warunkach szczególnych - Dział XIV poz. 12 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz., 43 ze zm.). Tę okoliczność potwierdzono w wystawionym mu świadectwie pracy. Dodatkowo wynika to z książeczki spawacza, w której odnotowano rodzaje prac, jakie wykonywał.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie z przyczyn, które stanowiły o wydaniu zaskarżonej decyzji.

Ponownie stwierdzono, że wnioskodawca nie spełnia warunków do nabycia emerytury określonych w art. 184 ust. 1 w zw. z art. 27 i art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) oraz w zw. z § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnianych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Podniesiono, że spośród ustawowych warunków wnioskodawca wykazał 25-letni staż ubezpieczeniowy oraz nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Natomiast na dzień złożenia wniosku emerytalnego nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy wskazał, że okresy pracy wykonywanej w warunkach szczególnych może potwierdzić jedynie zakład pracy, ewentualnie jego następca, na podstawie posiadanej dokumentacji i w ściśle określonej formie, zgodnie z § 2 ust. 2 powołanego rozporządzenia. Wnioskodawca przedstawił świadectwa pracy, na podstawie których można stwierdzić, że wykonywał pracę w warunkach szczególnych w Zespole Szkół w L. oraz w PHU (...) w C., łącznie przez 1 rok, 11 miesięcy i 16 dni. Natomiast brak prawidłowego dokumentu na potwierdzenie takiego charakteru zatrudnienia na kolejne 12 lat, 9 miesięcy i 4 dni z okresu zatrudnienia w (...) w D. (po odliczeniu okresów urlopów bezpłatnych). Niewskazanie charakteru i stanowiska zajmowanego przez wnioskodawcę podważa moc dowodową dołączonego świadectwa pracy.

Sąd Okręgowy w Przemysłu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. M. urodzony (...) złożył w dniu 21 lipca 2014 r. pierwszy wniosek o emeryturę, oświadczając że nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz że nie pozostaje w stosunku pracy.

Na potwierdzenie okresów ubezpieczenia oraz charakteru zatrudnienia odwołał się do dokumentacji złożonej przy wniosku o świadczenie przedemerytalne i kapitał początkowy. Ponadto złożył trzy świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, m.in. z dnia 18 sierpnia 1995 r., wystawione przez syndyka Państwowego Ośrodka (...) w D. oraz kopię książeczki spawacza, celem uwzględnienia do stażu pracy okresu zatrudnienia w (...) w D..

Organ rentowy za udowodnione uznał zatrudnienie wnioskodawcy na stanowisku spawacza elektrycznego w Zespole Szkół w L. w okresie od 16 listopada 1992 r. do 15 maja 1993 r. oraz na stanowisku ślusarza-spawacza w firmie PHU (...) w C. w okresie od 1 lipca 1997 r. do 31 grudnia 1998 r.

Rozpoznając ten wniosek organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 22 sierpnia 2014 r. ustalił, że wnioskodawca legitymuje się ogólnym stażem ubezpieczeniowym w wymiarze 27 lat, 5 miesięcy i 12 dni oraz osiągnął wiek emerytalny. Niemniej odmówiono mu prawa do emerytury z uwagi na nieudokumentowanie zatrudnienia w warunkach szczególnych

w wymiarze 15 lat. Uwzględniono mu jedynie 1 rok, 11 miesięcy i 16 dni. Natomiast stwierdzono, że wobec niedokładnego świadectwa pracy nie ma podstaw do uwzględnienia szczególnego zatrudnienia w Państwowym Ośrodku (...) w D..

Dowód: 1. Akta organu rentowego (kapitałowe):

- wniosek o kapitał początkowy z dn. 1.08.2001 r.

2. Akta organu rentowego (o świadczenie przedemerytalne):

- wniosek o świadczenie przedemerytalne z dn. 15.10.2012 r.

- kserokopia książeczki wojskowej,

- świadectwo pracy z dnia 14.05.1993 r.,

3. Akta organu rentowego (emerytalne):

- wniosek o emeryturę z dn. 21.07.2014 r.

- trzy świadectwa wykonywania prac w warunkach szczególnych,

- decyzja odmowna z dn. 22.08.2014 r.

Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca J. M. z zawodu mechanik pojazdów samochodowych pracę zawodową rozpoczął jako pracownik młodociany ucząc się zawodu. W okresie od 1 września 1970 r. do 30 czerwca 1973 r. uczył się w (...) Szkole Zawodowej (...) w L.. W trakcie nauki w tej szkole równocześnie pracował w Państwowym Ośrodku (...) w D., od III klasy pracował głównie jako pomocnik spawacza. Następnie od 1 lipca 1973 r. został zatrudniony w tym zakładzie i w zatrudnieniu pozostawał do 31 stycznia 1992 r. Najpierw powierzono mu stanowisko monter podwozi w dziale warsztatowym, wykonywał różne prace. W czasie zatrudnienia w warsztacie został powołany do odbycia zasadniczej służby wojskowej, którą odbył w okresie od 23 kwietnia 1974 r. do 15 kwietnia 1976 r. Po powrocie do pracy, z dniem 14 maja 1976 r. ponownie został zatrudniony w warsztacie na stanowisku monter podwozi, jednak już wtedy zaczął pomagać spawaczom przy produkcji zbiorników. Przy czym w angażach zachowanych w aktach osobowych od 5 lipca 1976 r. potwierdzono zajmowanie przez niego stanowiska ślusarza warsztatu, a dopiero od 1 stycznia 1979 r. - spawacza.

Równocześnie z uwagi na potrzeby zakładu pracy, podobnie jak inni spawacze, wnioskodawca w okresie od 11 do 5 lipca 1977 r. ukończył podstawowy kurs spawania gazowego, na potwierdzenie czego otrzymał książeczkę spawacza. Ze względu na charakter zatrudnienia w kolejnych latach doształcał się w zakresie spawania. W dniu 8 maja 1980 r. i 10 października 1989 r. ukończył kurs doształający spawania w osłonie (...), a w dniu 11 września 1990 r. kurs spawania rurociągów ciśnieniowych (gazociągów).

Sąd ustalił też, że po ukończeniu kursu spawania podstawowego, od 1 sierpnia 1977 r. wnioskodawca wykonywał już wyłącznie prace przy spawaniu w D. spawalniczym, gdzie pracowała grupa 4-6 spawaczy. Razem z wnioskodawcą pracował świadek M. B. (1), a świadek A. M. (1) zajmował kolejno stanowisko mistrza napraw głównych, głównego technologa i kierownika działu zbytu i transportu

W Państwowym Ośrodku (...) w D. produkowano wówczas kadzie do gorzelni, 25-tonowe zbiorniki na cement, silosy, różne konstrukcje metalowe, dachy kościołów, uchwyty do płyt budowlanych, zadaszenia autobusów. Charakter tej

produkcji powodował, że spawacze pracowali przede wszystkim przy spawaniu elektrycznym, przy czym początkowo było to spawanie przy pomocy elektrod, następnie w osłonie (...), a od lat 80-tych już przy pomocy automatów spawalniczych. Dodatkowo przy cięciu blach oraz elementów zbiorników konieczne było spawanie gazowe, te czynności wykonywane były palnikami gazowymi. Wszystkie prace wykonywane były w części wydzielonej dla spawaczy, w przedwojennym budynku zaadoptowanym na potrzeby hali produkcyjnej bez ogrzewania. Warunki pracy były uciążliwe z uwagi na niskie temperatury zimą, a wysokie podczas upałów. Ponadto z uwagi na gabaryty spawanych zbiorników i konstrukcji spawacze często wykonywali swoje czynności w pozycji leżącej oraz kłęcząc. Wszystkie prace musiały być wykonane zgodnie z przyjętym zleceniem i przy zastosowaniu wskazanych przez technologa elementów i narzędzi. Dodatkowo dyrektor techniczny na bieżąco dokonywał w książeczce spawacza rodzaj prac wykonywanych przez spawacza. Praca odbywała się na dwie zmiany, wynagrodzeniem spawaczy liczone było według dniówki zadaniowej w systemie akordowym.

Mimo formalnego zajmowania stanowiska monter-a podwozi ciągników, ślusarza-spawacza oraz monter-a-spawacza, co najmniej od 1 sierpnia 1977 r. wnioskodawca faktycznie pracował przy pracach spawalniczych jako spawacz.

Dowód: 1. Akta organu rentowego (o kapitał początkowy):

- kserokopia książeczki wojskowej,
- świadectwo pracy z dnia 31.01.1992 r.,

3. Akta organu rentowego (emerytalne):

- świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych z dnia 18.08.1995 r.,
- kserokopia książeczki spawacza.

4. Akta osobowe wnioskodawcy:

- umowa na odbycie nauki zawodu z dnia 1.09.1970 r.
- angaże za lata 1970-1973,
- przyjęcie do pracy z dnia 1.07.1973 r.,
- angaże za lata 1976-1992,
- świadectwo pracy z dnia 31.01.1992 r.

5. zeznania świadków:

- M. B. (nagranie rozprawy z dn. 3.11.2014 r. - 21 min),
- A. M. (nagranie rozprawy z dn. 3.11.2014 r. - 31 min),

6. zeznania wnioskodawcy (nagranie rozprawy z dn. 3.11.2014 r. – 38 min).

Sąd ustalił też, że w czasie zatrudnienia w Państwowym Ośrodku (...)

w D. wnioskodawca korzystał z urlopów bezpłatnych w związku z pracą za granicą w okresie od 19 sierpnia 1985 r. do 31 sierpnia 1986 r. oraz od 18 września 1989 r. do 2 kwietnia 1990 r.

W okresie od 20 sierpnia 1985 r. do 20 sierpnia 1986 r. (1 rok) oraz od 31 października 1989 r. do 31 grudnia 1989 r. (2 miesiące) był on zatrudniony na stanowisku spawacza w osłonie (...) na budowach eksportowych w byłej NRD oraz na W.. Po zakończeniu tych robót wrócił do macierzystego pracodawcy odpowiednio w dniu 1 września 1986 r. oraz 2 kwietnia 1990 r., nadal pracując jako spawacz. Stosunek pracy rozwiązano

z nim z powodu likwidacji przedsiębiorstwa.

W rezultacie okres pracy wnioskodawcy w Państwowym Ośrodku (...) w D. przy pracach spawalniczych, z wyłączeniem okresu urlopów bezpłatnych wyniósł – 12 lat i 9 miesięcy. Jednak po uwzględnieniu pracy na budowach eksportowych w wymiarze 1 roku i 2 miesięcy, łączny okres takich prac wyniósł 13 lat, 11 miesięcy.

Dowód: 1. Akta organu rentowego (o świadczenie przedemerytalne):

- Informacja z dnia 19.08.1986 r.,

- Zawiadomienie o zakończeniu pracy na budowie eksportowej w dniu 31.12.1989 r.

2. Akta osobowe wnioskodawcy:

- umowa o pracę z dnia 20.08.1985 r.

- karta urlopową z dnia 18.08.1985 r.

- podanie o pracę z dnia 2.04.1990 r.

- angaż z dnia 22.09.1986 r.,

- świadectwo pracy z dnia 31.01.1992 r.

3. zeznania świadków:

- M. B. (nagranie rozprawy z dn. 3.11.2014 r. - 21 min),

- A. M. (nagranie rozprawy z dn. 3.11.2014 r. - 31 min),

4. zeznania wnioskodawcy (nagranie rozprawy z dn. 3.11.2014 r. – 38 min).

Dokonując tych ustaleń Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego oraz aktach osobowych wnioskodawcy z okresu jego zatrudnienia w Państwowym Ośrodku (...) w D. (z uwagi na zmianę nazewnictwa miejscowości zamiast nazwy D. przez kilka lat funkcjonowała nazwa J.).

Sąd uznał, że choć świadectwo pracy wykonywanej w warunkach szczególnych z dnia 18 sierpnia 1995 r. przedstawione przez wnioskodawcę nie zawiera wszystkich, niezbędnych informacji, to w związku z zachowaną dokumentacją osobową oraz zeznaniami świadków i wnioskodawcy, możliwe było poczynienie uzupełniających ustaleń.

Z treści § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy (czy też przechowawcy jego dokumentów) w przedmiocie wykazania, na podstawie posiadanej dokumentacji, okresów pracy w szczególnych warunkach, miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., gdyż podmiot wydający to świadectwo nie jest organem państwowym ani organem wykonującym zadania z zakresu administracji państwowej. Tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Jak wynika z zeznań świadków i

wnioskodawcy oraz zachowanej dokumentacji osobowej oraz książeczki spawacza, w spornym okresie pracował on wyłącznie jako spawacz.

Ponadto za pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków: M. B. (1) – spawacza oraz A. M. (1) – kierownika działu zbytu, zatrudnionych razem z wnioskodawcą w (...). Świadkowie ci dokładnie opisali strukturę zatrudnienia w firmie, wskazali, jakie roboty wykonywał wnioskodawca, jak wyglądała organizacja pracy.

W rezultacie zebrana przez organ rentowy dokumentacja dopiero wraz z zeznaniami świadków oraz zeznaniami wnioskodawcy potwierdza okres i faktyczny charakter wykonywanej przez niego pracy w spornych okresach. Wszystkie zgromadzone dowody wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, wobec czego są wiarygodnym źródłem ustaleń faktycznych. Wynika z nich, jaką pracę i w jakich warunkach wykonywał wnioskodawca.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) - ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Ponadto emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Równocześnie zgodnie z art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnianych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43) - ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. będącym pracownikami zatrudnionymi w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3 tj. jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

- osiągnęli wiek emerytalny wynoszący dla mężczyzny 60 lat oraz
- posiadają wymagany okres składkowy i nieskładkowy tj. 25 lat dla mężczyzny, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Dla ustalenia tych uprawnień - za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2 cyt. ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 cyt. Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. - okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy w szczególnych warunkach stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji - w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie

§ 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Zaświadczenie zakładu pracy powinno potwierdzać charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których uzależnione jest przyznanie emerytury.

Bezsporne jest, że wnioskodawca występując z wnioskiem emerytalnym wykazał, iż ukończył 60 lat oraz posiada 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych.

W toku rozpoznawania sprawy przed organem rentowym sporny okazał się charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę:

- w Państwowym Ośrodku (...) w D. od 1 sierpnia 1977 r. do 31 stycznia 1992 r. z wyłączeniem okresu urlopów bezpłatnych (12 lat, 9 miesięcy i 4 dni) przy pracach spawalniczych, mimo że na potwierdzenie charakteru tego zatrudnienia wnioskodawca otrzymał świadectwo pracy wykonywanej w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu Okręgowego, fakt wykonywania przez wnioskodawcę pracy w szczególnych warunkach w spornym okresie znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym – dokumentacji osobowej, książeczce spawacza oraz w zeznaniach świadków i wnioskodawcy. Podnieść należy, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodniane wszelkimi dowodami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego i nie są potrzebne jakieś szczególne dowody np. z dokumentów - wystarczy dowody np. z zeznań świadków i stron.

Na tej podstawie Sąd przyjął, że odwołanie wnioskodawcy jest zasadne, a jego żądanie co do zmiany zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym charakteru zatrudnienia zasługuje na uwzględnienie. Sąd przyjął bowiem, że wnioskodawca w czasie zatrudnienia

w Państwowym Ośrodku (...) w D. łącznie przez 12 lat, 9 miesięcy i 4 dni pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych jako spawacz przy spawaniu elektrycznym i gazowym.

Równocześnie w tym miejscu należy wskazać, że przed dniem 1 stycznia 1990 r. przepisy prawne regulujące kwestię podejmowania pracy przez obywateli polskich za granicą u pracodawców zagranicznych nie przewidywały możliwości korzystania przez pracowników polskich zatrudnionych za granicą z uprawnień w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin i w związku z tym nie było możliwości zaliczenia okresów pracy u pracodawców zagranicznych przypadających przed dniem 1 stycznia 1990 r. Dopiero przepisy ustawy z dnia 29 grudnia 1989 r. o zatrudnieniu (Dz. U. Nr 75, poz. 446 ze zm.), a następnie ustawy z dnia 16 października 1991 r. o zatrudnieniu i bezrobociu (Dz. U. Nr 106, poz. 457 ze zm.) ustaliły, iż okres zatrudnienia obywateli polskich za granicą jest traktowany jak okres zatrudnienia w Polsce w zakresie uprawnień pracowniczych oraz

w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin pod warunkiem opłacania składek na ubezpieczenie społeczne oraz na Fundusz Pracy. Tryb dokonywania wpłat na Fundusz Pracy został uregulowany rozporządzeniem Ministra Pracy

i Polityki Socjalnej z dnia 1 marca 1990 r. w sprawie dokonywania wpłat na Fundusz Pracy z tytułu zatrudnienia za granicą oraz tryb uiszczania składek na ubezpieczenie społeczne.

W związku z tym Sąd uznał, że brak jakichkolwiek podstaw do różnicowania sytuacji prawnej ubezpieczonych ze względu na miejsce świadczenia przez nich pracy,

w szczególności biorąc pod uwagę tożsamy wymóg uiszczania składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu zatrudnienia za granicą. Zostało to jednoznacznie przesądzone w wielu orzeczeniach Sądu Najwyższego (wyrok S.N. z dnia 5 marca 2003 r. w sprawie II UK 196/02, publik. OSNP 2004/8/144 i uchwała S.N. z dnia 13 lutego 2002 r. w sprawie III ZP 30/01, publik. (...) 2002 nr 10, poz. 243). Wskazano w nich wyraźnie, iż do wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach wlicza się okresy wykonywania za granicą

u zagranicznych pracodawców prac wymienionych w stanowiących załącznik do rozporządzenia wykazach, jeżeli okresy te uznawane są za okresy składkowe w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 1 lub art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. d ustawy

emerytalne. Okresy wykonywania za granicą pracy w szczególnych warunkach nie są uwzględniane tylko wówczas, gdy wymienione przepisy nie dają podstawy do uznania tych okresów za okresy składkowe.

Z tych względów zasadne jest przyjęcie, że także okres zatrudnienia wnioskodawcy za granicą w byłej NRD i na W. na stanowisku spawacza przy spawaniu w osłonie (...) od 20 sierpnia 1985 r. do 20 sierpnia 1986 r. (1 rok) oraz od 31 października 1989 r. do 31 grudnia 1989 r. (2 miesiące) należy również zaliczyć do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Łącznie w charakterze spawacza wnioskodawca przepracował co najmniej 13 lat i 11 miesięcy.

W Wykazie A Dział XIV poz. 12 powołanego na wstępie rozporządzenia odnoszącego się do wszystkich branż wymieniono - prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym. Ponadto w załączniku do zarządzenia Nr 16 Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 31 marca 1988 r. w sprawie stanowisk pracy na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. M.R.L.i G.Ż Nr 2 poz.88) – w wykazie B, dziale XIV, poz. 12 pkt 1, 2, 5 wymieniono stanowiska - spawacza, spawacza elektryczno-gazowego

i operatora automatu do spawania kształtowników. Z uwagi na pracę wnioskodawcy na budowach eksportowych konieczne jest też odwołanie się do zapisu zawartego w wykazie A dział XIV, poz. 12 pkt 1 załącznika do zarządzenia Nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 1 sierpnia 1983 r. w sprawie wykazu stanowisk pracy

w zakładach pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty wymieniono stanowisko: spawacz elektryczny i gazowy. Tam również wymieniono prace na stanowisku spawacza elektrycznego i gazowego

Rozstrzygając kwestię charakteru zatrudnienia, Sąd przyjął więc, że wnioskodawca wykazał łącznie z uwzględnionym przez organ rentowy okresem pracy (1 rok 11 miesięcy i 16 dni), ponad 15 lat pracy w warunkach szczególnych, przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że odwołanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie i na mocy powołanych przepisów w zw. z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję, przyznając mu prawo do emerytury, począwszy od dnia 19 sierpnia

2014 r. tj. osiągnięcia wieku emerytalnego, o czym orzeczono w pkt I-szym wyroku.

Zgodnie z art. 118 ust. 1 i 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Kierując się tym przepisem oraz uwzględniając wcześniejsze rozważania Sąd uznał, że ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (przeprowadzenie dowodu

z dokumentacji osobowej oraz zeznań świadków i ich ocena) zwalniają organ rentowy

z odpowiedzialności za opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia emerytalnego wnioskodawcy. Orzeczenie w tym zakresie zawarto w pkt II-im wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem proszę doręczyć:

- pełnomocnikowi ZUS O/R. - J. D.,

2. K.. 14 dni.

P., 18 listopada 2014 r.